

"Čujem vetar kako klizi mojim obrazima.
Ogledalo se ruga mojim porazima.
Jutrom budim se u strahu, strepim koracima -
prošlost doći će i izbosti me noževima.
Svako jutro ja sa budim s novim košmarima...
Svakog dana je se mrštim novim klošarima...
Oni noćima se smeju, vreme prolazi nam.
Kako ovoliko traje? Gore dolazi nam!"

Druga decenija bede, ovde snovi svi osede.
Nijedan ni da zagrebe površinu iznad sebe.
Nijedan ni da otkopa svoj put iz ovog groba,
zemlja rasuta po njima sad kad njihovo je doba.

Njihovo je ali ne znaju - od neuspeha prezaju,
sede vlasi kažu nije vreme da se zezaju,
da sanjaju da vole, da žude, prosto postoje.
Demotivisani snovi plaču, nadaju se gorem.

Jer taj ološ sad im prosipa svoje zablude mahom.
On je neuspeli promašaj ko zgužvano paklo.
On je zgaženi pikavac, koji cvili u magli,
svoja snaga ga ugušila, zgrčen leži i vapi.

Tu je priča bolna njegova ispod stotine snegova,
na sedam tamnih bregova. Sneg topi žarka tegoba.
Snegovi se tope pa se odrone lavine,
niko ne slusa ga, sed je, njegove priče su labilne.

Sad pustio je izvore da izbace svu vodu vani,
sanjari su uplašeni, snovi im ispolivani.

Snove reke misli dave, sedog lika mračne glave,
utopiće zadnji delić sjajnih snova koji mame.

Mame ga da ubije, da sputa ih u startu,
niko ne može ga sećati tog proleća u martu.
Neće nikome dozvoliti da stigne do leta,
kada sam je sebe sjebo, sad on šansu nikom ne da.

Ni drugima, ni sebi, čak ni nerodjenoj bebi.
Da ima izbor da pomogne ne bi pomogo ni sebi.
Mećava je prestala, sneg topi se, on jeca sad.
Sede vlasi opadaju, vetar huji čeka ga.

Čovek tužno gleda sliku ko je bio nekada.
Tamne oči vetar sklapa, čovek mrtav - ne mrda.